

může si je opatřiti jinak než výplatou z řečeného vkladu. Jest proto nucen žádati ministerstvo financí, aby mu ve smyslu § 5 vlád. nař. č. 86/1939 povolilo z výše uvedeného vkladu výplatu částky 45.000 K.

Poukazuje na výnos ministerstva financí ze dne 9. června 1939 č. j. 54.488/39-II A/3a dovolují si žádati o urychlené vyřízení.

V Praze, dne

Podpis.

Č. j. E XV 217/38-35.

Potvrzení.

Okresní soud exekuční v Praze, odd. XV., potvrzuje v exekuční věci vymáhající strany Jaroslava Hrubého, bednáře v Praze VII., čp. 144, proti povinné straně Aloisu Hruškovi, majiteli drogerie v Praze II., čp. 186, pro 5.000 K, že vydražitel Josef Novák, obchodník v Praze III., Vítězná tř. č. 11, složil za souhlasu soudu na splátku nejvyššího podání per 50.000 K vkladní knížku Okresní hospodářské záložny v Českém Brodě, č. 1480, str. hl. kn. 28, znějící na jméno František Procházka, se zůstatkem k 31. XII. 1938 per 72.315 K.

Za účelem hotového zaplacení pohledávek osob poukázanych na nejvyšší podání a žádajících hotové zaplacení jest třeba z uvedené vkladní knížky vyplatiti částku 45.000 K, poněvadž jinak by vydražitele stihly následky obmeškání pro nesplnění dražebních podmínek.

Toto potvrzení vydává se pro žádost vydražitele k ministerstvu financí podle § 5 vlád. nař. č. 86/1939.

Okresní soud exekuční v Praze, odd. XV., dne 15. června 1939.

Žádost i potvrzení jest podati ohledně každého emisního ústavu zvláště, t. j. když jde o dva vklady různých peněžních ústavů, nutno podati žádosti dvě a žádati o dvě potvrzení, zatím co stačí žádost jedna, běží-li o dvě vkladní knížky téhož ústavu v téže právní věci.

Ladislav Hlavatý.

Námitku promlčení v pracovních věcech možno vznésti ještě i v druhé stolici.

Žalobce uplatňoval v dovolání, že námitka žalovaného, podle níž uplynula promlčecí doba před podáním žaloby, je opožděna, protože byla vznesena žalovaným teprve v druhé

stolici, a že tedy na ni neměl soud druhé stolice bráti zřetele. Uváděl v tom směru:

Uplatňovati promlčení jest »nárokem«, a pouze forma, kterou se promlčení uplatňuje, jest »námitka«. — Jest to totéž, jako když nárokem je odpořovatelnost a forma, kterou se tento nárok uskutečňuje, jest žaloba nebo námitka ve sporu, jest to totéž, jako když někdo tvrdí zánik dluhu započtením na vzájemnou pohledávku, což se může státi žalobou navzájem nebo námitkou kompensace. — Ustanovení § 33, odst. 3 zák. o prac. soudech sice mluví o tom, že »o nových nárocích kterékoli strany nelze jednati« v druhé stolici, avšak ve spojení s § 33, odst. 1 cit. zák. (»znovu v mezích určených nároky stran v odvolání«) jest jasné, že celé ustanovení § 33, odst. 3 zák. o prac. soudech neznámá nic jiného, nežli že námitku promlčení, kterou žalovaný nevznesl v první stolici, nemůže již uplatniti v stolici druhé a jest jí prekludován. — Jestliže žaluji z určitého právního důvodu, je tímto právním důvodem individualisován nárok, a jestliže jsem žalován a popírám tvrzený dluh z určitého důvodu, na př. proto, že nevznikl, je tím můj nárok na zamítnutí žaloby individualisován, a jiná námitka, na př. že dluh sice vznikl, ale byl vyrovnán, by zakládala jiný nárok na zamítnutí žaloby. — Že námitka promlčení jest nárokem, jaký má na mysli § 33, odst. 3 zák. o prac. soudech, plyne i z obč. zák. Vždyť promlčení samo o sobě může dokonce býti uplatňováno žalobou stejně jako jakýkoli jiný nárok: §§ 1498 a 1499 obč. zák. to výslovně stanoví, a též § 1500 mluví o »nároku získaném promlčením«.

Nejvyšší soud o této otázce rozhodl: Nešlo tu o nějaký nárok žalovaného ani o protipohledávku, nýbrž jen o námitku, o kteréž proto soud druhé stolice právem pojednával (rozh. z 1. července 1939, Rv I 641/39).

Exekuce na základě exekučních titulů vzniklých před 15. březnem 1939.

Podle Věstníku min. spravedlnosti 6/1939 sdělilo min. sprav. na učiněné dotazy: Exekuční tituly, vzniklé před 15. březnem na území nynějšího státu Slovenského, byly exekučními tituly v bývalé celé Česko-

Slovenské republice a zůstaly proto i exekučními tituly na území Protektorátu Čechy a Morava. — Povolití však exekuci na základě těchto exekučních titulů jsou výlučně příslušné soudy Protektorátu (č. 27.117/39).

Kdy podléhá podnájem nemovitostí dani z obratu?

Touto otázkou zabývá se výnos ministerstva financí ze dne 9. listopadu 1937, čj. 134.631/37-III/23, který připomíná Spořitelní Obzor 6—7/1939:

Je-li podnájemní nebo podpachtovní právo zapsáno do pozemkových knih, což je možno ovšem jen tehdy, je-li knihovně zapsáno i právo nájemce nebo pachtýře, nepodléhá úplata na jeho poskytnutí dani z obratu ve smyslu § 2, č. 2, věty třetí zák. o dani z obratu.

Není-li podpachtovní nebo podnájemní právo knihovně zapsáno, podléhá úplata za jeho poskytnutí dani z obratu (arg. a contr.). Výnos poukazuje, berní správy, aby až do rozhodnutí této otázky nejvyšším správním soudem zdaňovaly »význačnější případy« takové dani z obratu.

Podnájem zařízených místností je výkonem, zdanitelným podle § 3 zák. o dani z obratu, takže zpravidla nespadá do hořejších úvah.

Soudní poplatky u německých soudů v Protektorátě.

Od 1. srpna 1939 platí v občanských věcech soudních, o kterých bude pořad práva zahájen u německých soudů v Protektorátu po 31. červenci 1939, poplatkové předpisy, publikované dne 17. července 1939 v č. 127 říšského zákoníku, vydávaného v Berlíně. Co do výše odkazu na str. 175 tohoto ročníku Právní praxe (Soudní poplatky v Sudet-

ském území) a pro informaci citujeme ze zprávy Lidových novin 357/1939:

V občanských věcech právních vybírají německé soudy v Protektorátě podle tohoto nařízení poplatky a jiné náklady řízení podle předpisů, platných pro soudy Protektorátu, pokud není výslovně jinak stanoveno. Poplatkové sazby v korunách se počítají podle obvyklého poměru 10 K rovná se jedné marce a zaokrouhlují se vždy na celých 10 pfeniků (to jest na jednu celou korunu). Pokud poplatkový soudní sazebník předpisuje zaplacení poplatků podle obecné poplatkové sazby, nebudou německé soudy tohoto ustanovení užívat, nýbrž zašlou příslušnému finančnímu úřadu Protektorátu opis listiny nebo rozhodnutí, z něhož se poplatek má zapravit.

Zvláštní ustanovení se dávají pro některé případy, pro něž ovšem neplatí poplatkové předpisy Protektorátu. Je to soudní ověření podpisů, za něž se platí 0.50 marek. Ověřuje-li se zároveň několik podpisů na jedné listině, platí se za ověření druhého a dalších podpisů po 0.30 marek. To platí i pro ověření úředních podpisů ve styku zahraničním (při tak zvané superlegalisaci), ale poplatek se tam vybírá jen jednou, i když je třeba víc ověření. Za soudní ověření opisu nějaké listiny (t. zv. vidimace) se bude platit 0.50 marek za arch. Za soudní opisy, jež se někomu vydají na jeho žádost, se zaplatí poplatek za napsání. Tento poplatek činí za stránku, která má 28 řádek průměrně po 15 slabikách, 0.25 marek, i když opisy byly pořízeny mechanicky.

Od placení poplatků jsou osvobozeni Říše a země, nacionálně socialistická německá strana dělnická se svými součástmi, jakož i veřejné ústavy a pokladny spravované podle rozpočtových plánů Říše a zemí na účet Říše nebo některé země. Poplatková osvobození, jež poskytuje právo platit v Protektorátě Čechy a Morava, budou až na další zachovávat i německé soudy. Lze však ustanovit i výjimky úřední cestou.

Nařízení má ještě další podrobná ustanovení o soudních poplatcích, které se vybírají u německých soudů podle obdobných zásad, až na to, že předpisy, podle nichž soudní poplatková novela předpisuje účast finančních úřadů, neplatí pro soudy německé. Místo kolků nastupují soudní známky (Gerichtskostenmarken). V trestných věcech se budou řídit soudní poplatky a útraty podle předpisu zákona o soudních útratách (Gerichtskostengesetz). V řízení o soukromých žalobách se však budou vybírat poplatky podle tohoto zákona jen v poloviční výši.